

Il·lustríssim Sr. alcalde, Sra. regidora de Cultura, autoritats, conciutadans, família, companys, i amics.

És un orgull per a mi que l'Ajuntament m'hagi demanat fer aquest pregó. I també, i sobretot, una responsabilitat. Perquè sé que en aquest any excepcional aquest pregó també és excepcional, per moltes circumstàncies. L'agraeixo en la meva condició de manlleuenc en primer lloc, però inevitablement en la meva condició d'infermera, i totes dues es barregen i són indestriables. Per tant, permeteu-me d'entrada confessar que per sobre de la meva responsabilitat i humilitat personal en acceptar-lo preval sobretot la voluntat de donar veu a totes les persones a les quals ens ha tocat viure l'excepcionalitat d'aquests darrers mesos en primera persona. Totes elles, tornen estar avui al meu costat.

El meu paisatge manlleuenc comença i continua al carrer del Pont. I des d'allà ha anat fent camins diversos: a l'escola Vedruna, a l'Institut Antoni Pous, a l'Escola de Música, a la Universitat de Vic... Però deixeu-me que m'aturi un moment al carrer del Pont, història viva de Manlleu i amb tantes botigues que ara de vegades els manlleuencs trobem a faltar. A casa meva també hi havia una botiga, tot i que quan jo vaig néixer acabava d'abaixar la persiana: ca la Maca, popular pels llegums cuits cada dia. Lloc de feina en temps durs per a unes quantes generacions de dones de la família: la meva besàvia, la meva àvia, la meva tia i la meva mare. També hi va créixer el meu tiet, en Miquel, i amb ell el compromís i les inquietuds socials. Va esdevenir un entranyable punt de vida veïnal tant per la banda del carrer del Pont com per la plaça, i es va convertir en concorregut pas entre un lloc i l'altre, ja que en aquell temps les portes sempre eren obertes i el pas per dins la casa, amb salutació i tertúlia inclosa, al menjador o al pati, eren constants. En aquell pati jo hi vaig continuar jugant tots els estius. És una casa on, com és llei de vida, hem anat sumant i restant, on tot i les anades i vingudes ningú n'ha marxat del tot, és el nostre camp base, és la nostra història compartida i ens l'estimem.

Els meus pares ja s'havien conegut al carrer del Pont i hi van formar una família amb dues filles. La meva germana, la Marta, ens hi va afegir molt aviat en Xevi d'El Serrallo i després els meus nebots, la Gina i l'Artur, que ens han acabat de fer la vida molt més bonica. Quan vaig començar a treballar a la residència, les senyores es van encarregar de recordar-me d'on venia, de ca la Maca, neta d'en Pepet de Correus i d'en Franch de Conductors. Al meu carrer hi vaig fer les primeres pràctiques, ja que des que vaig començar a estudiar infermeria algunes de les veïnes em feien consultes i em demanaven d'anar a mirar-los la pressió: vaig començar amb la Montserrat de ca la Cion, després vaig continuar amb la Carme de La Vaixella, la Carme de cal Sastre, puntualment la Maria de ca l'Heras i encara ara amb la Conxita... Petites estones de contacte humà ben enriquidor.

El nostre veí de davant és el Teatre Centre, que tantes adversitats ha passat i ha resistit, amb una façana i un espai nou que espera tornar-se omplir de vida. Desitjo que torni a ser un lloc per a passar-ho bé tant des de dalt com des de baix de l'escenari. És la vista que la meva família i jo veiem cada matí en apujar la persiana i que ens desitja un bon dia.

L'Escola de Música també va estar durant un temps al carrer del Pont, tot i que la major part de meva activitat musical l'he passat a Can Puget. La meva germana, com en tot en la vida, va obrir-me camí essent una del grup reduït d'alumnes que van ser-hi el primer curs i jo vaig incorporar-m'hi el cap de poc. Es necessitava una mica de fe per creure que allò aniria endavant, però els meus pares no van dubtar; faltaven recursos, material, no hi havia suport jurídic, però ho vam rebre tot des del punt de vista musical i humà. Hi vam poder tenir tot el que es pot tenir: el privilegi de la música. D'aquí va venir el Cor de Noies, més endavant la Coral Regina i el cicle de concerts de Manlleu reconvertit després en l'associació Amics de la Música de Manlleu.

Els Amics de la Música de Manlleu som un grup petit però compacte. Les propostes que creiem que poden emocionar i de qualitat les portem a terme sense marcar-nos límits. I ho aconseguim. Oferim espai i veu tant a músics que comencen, com a talent local i intèrprets de renom en el panorama musical. Malgrat l'aturada necessària pel moment actual, estem en una etapa de consolidació en què molts intèrprets volen venir per presentar les seves propostes, ja que els músics el que volen és tocar i interpretar, i saben que Manlleu és una bona aposta de cultura musical i de concerts, de saber fer i amb un públic expert i càlid. Les dificultats per la manca d'auditoris en condicions a Manlleu són suplertes amb la imaginació i la transformació dels espais i sales que tenim a la ciutat, i sobretot amb una feïnada organitzativa de col·locar tarimes, cadires, moure bancs, llums, so... Però això té recompensa: el contacte amb els intèrprets i el privilegi de ser a la prova de so on es podria dir que estan tocant per a tu, i ja intueixes que el concert serà especial com acaba essent; i això ho compensa tot. El Cicle de concerts de Manlleu existeix pel treball i dedicació dels que en formem part actualment, però també de tots els que ens han precedit i sobretot no seria possible sense el suport dels socis que hi són sempre, de les institucions i dels col·laboradors i patrocinadors.

Manlleu té una xarxa de moviments i entitats que intenten amb voluntarisme tirar endavant activitats culturals i socials. Com en un cor (i en aquest cas penso amb la Coral Regina, que és la meva, però també en la quantitat de corals que tenim a la nostra ciutat fruit de l'extensa tradició musical de Manlleu), com a tot grup doncs, el valor és la unió de la gent (en el cas dels cors de la veu) per a un objectiu comú. L'activitat d'assaig i de concerts de la Coral Regina és molt extensa, d'alta qualitat i ens deixa grans moments musicals en el nostre record com a cantants i també espero com a espectadors. La coral té encara alguns manlleuencs resistents i incorpora cantaires de dins i fora de la comarca.

Durant aquest temps la prioritat ha estat sens dubte la de salvar vides, d'acompanyar els que més ho necessiten, de protegir el sistema de salut i social, però no hem d'oblidar que a la vida també hi ha altres espais com és la cultura que potser no salva vides però salva l'ànima.

En els moments més foscos, cadascú troba salvació o consol a la seva manera... I el món ens ofereix ocasions úniques per a arrapar-nos-hi quan podem. No hi ha moment més emocionant que obrir un llibre i llegir la dedicatòria i pensar cap a on et portarà, o quan s'apuja el teló d'un teatre i saps que un seguit d'emocions et remouran segur, o quan

afinen els músics i el món es transformarà, o quan el director fa el senyal al cor d'obrir la partitura i res tornarà a ser com abans, o quan comencen els crèdits d'una pel·lícula i l'aventura no té marxa enrere... I sempre música de fons com a companyia de molts instants de la nostra vida. Reivindiquem, en la complexitat de la vida, també tots aquests moments en el formats i maneres possibles, fins i tot en confinament.

Ai, la complexitat de la vida! Avui girarem la moneda i ens acostarem a la senzillesa dels gestos que han fet moltes persones a Manlleu durant aquesta pandèmia de la COVID-19. Com que les portes de l'hospital i la residència han hagut d'estar tancades, ara, amb la imaginació, us proposo que les obrim i fem junts un recorregut que per a nosaltres, els sanitaris i d'altres professionals, s'ha convertit en quotidià.

Abans d'entrar cal fer el protocol que hem repetit infinites vegades durant la nostra jornada. Primer de tot, higiene de mans. No podem portar cap joia i els cabells han d'estar ben recollits, i sobre el nostre uniforme de treball ens posarem el famós EPI, les polaines, el *gorro*, la bata, les mascaretes (primer la FFP2 i a sobre la quirúrgica), tindrem a punt unes ulleres o una pantalla, els maneguets, els davantals i els guants. Serem molt escrupolosos en quin ordre ho fem, sobretot quan ens retirem l'EPI ja brut per eliminar-lo, i entre un pas i un altre anirem repetint la higiene de mans. Un cop ja ben equipats, entrarem per conèixer els professionals i veure la vida dins de l'hospital i la residència. Com que som un grup nombrós mantindrem les distàncies de seguretat.

D'aquí a poca estona us adonareu que portar un EPI és molest, provoca sobretot calor, malestar, és una barrera de comunicació, no ens coneixem i tenim certa dificultat per entendre'ns... Això sí, sempre ens queda la mirada, que de vegades ho pot tot.

Doncs vinga, endavant! Benvinguts! Només arribar trobem el **personal de recepció i d'admissions**, que ha estat el primer filtre d'entrada. També ha recollit les pertinences que han arribat i ens hem encarregat de repartir posteriorment.

Iniciant el recorregut pel passadís saludem la **secretària**, que ha donat suport en les múltiples decisions i en tots els nous circuits que s'han hagut d'organitzar.

Troblem a tot arreu el **personal de neteja** que ha hagut de créixer en professionals i en esforç. Han estat indispensables per garantir que tot l'equipament, terres i superfícies estiguessin nets i disponibles, a vegades amb poca estona de temps. I la **bugaderia**, multiplicant tasques i cuidant que en els estocs de roba no hi faltés de res. I la **cuina**, adaptant-se també a la nova situació.

L'equip de **manteniment**, que com ells diuen han après que no hi ha impossibles, han transformat l'estructura, l'entorn i la maquinària.

El **departament de recursos humans**, amb un gran esforç de planificació; s'han adaptat a l'alça les plantilles i modificat horaris, s'ha assegurat la cobertura, s'han buscat i incorporat professionals, en uns moments de captació de persones molt complex.

La **terapeuta ocupacional**, els **fisioterapeutes**, les **treballadores socials** i les **psicòlogues** han estat el màxim de flexibles en adaptar-se a la nova situació sobretot substituint les famílies quan no podien entrar compaginant-ho amb les funcions que els són pròpies.

La terapeuta ocupacional i els fisioterapeutes han col·laborat en diferents tasques com muntar noves unitats i la contingència de material. Les treballadores socials, si ja de sempre són l'enllaç amb la família, han tingut encara una funció més essencial de connexió, oferint resposta d'aspectes evolutius i resolent temes pràctics. I les psicòlogues han compaginat l'atenció de la part emocional dels usuaris i famílies amb la dels professionals donant-nos eines per portar millor la càrrega de la situació.

Els **portalliteres** han ajudat en trasllats, canvis i mobilització de persones.

I el servei de **perruqueria**, que quan la situació ha estat més calmada ha recuperat l'activitat.

Els nostres **metges**, amb retrobaments d'antics col·legues inclosos, han conviscut en una situació d'incertesa total, confrontats amb estudis i hipòtesis constants sense certeses, amb expectatives amb alguns tractaments, amb protocols canviant, i han hagut de prendre decisions ràpides en un entorn advers i sorollós. En molts casos, amb l'ajuda còmplice de les infermeres i de la resta de l'equip.

El **farmacèutic** també ha ajudat en l'abordatge terapèutic, especialment en el coneixement que li és propi. La farmàcia externa de la residència s'ha vist implicada a modificar les maneres de treballar, però no ens ha faltat la bona predisposició, com ja és sempre, d'oferir un bon servei.

La **direcció** també s'ha arremangat per estar al costat de tothom. Per alliberar-nos, han fet també les tasques molt necessàries d'enllaç institucional, administratiu, de relació amb els departaments, imprescindible per posar Manlleu al nivell que li toca.

El **comitè d'empresa** ha fet un pas al costat molt oportú per posar en primer lloc l'atenció de l'emergència i parlar en posterioritat, que certament toca i cal fer-ho.

L'**equip de guàrdies**, que som un grup d'infermeres veteranes a qui ens toca patir les guàrdies de coordinació (recordeu que som un servei que està en actiu les 24 hores del dia i tots els dies de l'any) i hem de donar resposta a totes les incidències i cobertures, en aquests moments encara hem hagut d'apujar més l'alerta.

Per pertànyer al Consorci Hospitalari de Vic (CHV) disposem de diferents **serveis de suport**

i d'un **servei de prevenció** multiplicat de demandes i que més que mai han estat al costat dels treballadors. L'expertesa de la infermera d'infeccions i la de qualitat han estat de gran ajuda per guiar-nos en la correcta aplicació de les bones pràctiques.

Si ja de sempre la relació amb **atenció primària**, amb el CAP de Manlleu, és coordinada i constant i en residència és molt activa i de màxima col·laboració, enfront aquesta situació s'ha reforçat.

D'altres serveis molt arrelats a Manlleu com el nostre Hospital de Dia, el Centre de Dia Josep Roqué i Castell, els diferents serveis d'atenció domiciliària, la llar residència per a malalts mentals o d'altra banda l'Oficina de Promoció Econòmica i l'Institut Antoni Pous amb qui estem en constant col·laboració per dignificar el sector i trobar professionals, també han adaptat al màxim la seva organització per poder donar resposta a l'estat de pandèmia.

Per eixamplar encara més la mirada i el coneixement especialitzat, hem rebut assessorament extern. Hem participat també en assaigs clínics i col·laborem en diferents estudis.

Esmentar el **voluntariat** no ens ve de nou, ja que som un centre amb molta tradició de participació de voluntaris i entitats que ens venen a veure molt sovint. I ara quan tocava ser-hi, més que mai hi heu tornat a ser. Missatges, cartes, dedicatòries, vídeos, dibuixos, menjars, obsequis i sobretot material de tot tipus, que tant individualment com d'entitats ja consolidades o d'altres que s'han format expressament, ens han fet arribar directament o vehiculat a través del sistema de gestió que es va crear per canalitzar totes les entregues. Sigui com sigui ens ha arribat, el necessitàvem, l'hem fet servir i ha ajudat a salvar vides. De debò que moltes gràcies.

Aquesta llarga llista de gent i també d'entitats col·laboradores que heu pogut veure són el valor de la nostra institució, que posa en relleu el significat i l'estimació de l'Hospital de Sant Jaume i la Residència Aura per la població de Manlleu. Un hospital, representat per diferents patronats, que n'ha vist de tots colors, ha tingut diferents sistemes de gestió, s'ha reformat i ha omplert de vivències i records la gent que n'ha format i en forma part.

I no m'oblido, ja que segur que durant aquesta passejada ens heu vist pertot arreu, de les **infermeres, les auxiliars i les gerocultores**. I amb el permís de tots, farem una parada, per parlar d'elles.

La nostra funció essencial de sempre és cuidar. Nosaltres cuidem en totes les circumstàncies, a vegades per salvar vides, d'altres per ajudar a adaptar-se a una nova situació i també per acompanyar en el final de la vida. Ja hi érem sempre i ara també hi hem sigut i hi continuem essent. És la nostra vocació i ens surt fer-ho d'aquesta manera; i en aquesta situació, com molts d'altres companys, hem hagut de donar-ho tot.

La disciplina infermera abasta des de l'àmbit més assistencial (que possiblement és el nostre ADN) com també aspectes de gestió: es fa indispensable que les infermeres siguem presents en els llocs on es prenen decisions, en recerca i investigació, en docència, en bioètica... espais també necessaris per al creixement de la nostra professió. L'especificitat i l'aplicació del coneixement infermer en el nostre sistema de salut és vital per ajudar en la millora dels resultats, la seguretat i la qualitat.

I amb nosaltres, i sempre imprescindibles, les auxiliars i les gerocultores, per fer equip i cuidar, acompanyar i escoltar. Som les de primera línia, la primera cara visible, a vegades en situacions ben adverses per una forta càrrega de treball i pressió constant. Però sempre hi som.

Tots els torns de treball són importants en la continuïtat assistencial: el matí, en l'inici de l'activitat i de valoració; la tarda, en l'acompanyament i en les hores que de vegades per a les persones són les més complexes (quan s'abaixa el dia i comença la foscor) i el torn de nit, que per les seves característiques sembla d'aparent calma, però també s'hi viuen moments delicats i de solitud. La proximitat entre hospital i residència aporta una seguretat i cobertura molt valorada i és en el torn de nit quan és especialment rellevant.

I ja ho sabíem, però més que mai hem après que és quan anem a l'una i sumem amb la resta de professionals (malgrat que de vegades no és gens fàcil), que creixem encara més i tot és més beneficiós. D'això en diem FER EQUIP.

I per al conjunt dels professionals:

Ha estat dur?

Duríssim. Segurament l'experiència professional més dura que ens ha tocat viure.

Hem passat por?

Sí, per nosaltres i pels nostres. Normalment el sentiment venia més intensament en arribar a casa, quan patíem per no portar-hi el virus. Molts podrien explicar la seva experiència, els dubtes i les mesures preses de convivència amb la família aquests dies. A les nostres famílies agraïment infinit i als amics gràcies per ser-hi.

Hem patit també la malaltia?

I tant, ens ha colpejat fermament i Manlleu no n'és una excepció; alguns l'han passat a casa, d'altres ingressats a l'hospital i tots coneixem algun company que ha passat per la UCI, i el més trist de tot, alguns hi han deixat la vida. Saber-los així era d'una duresa extrema per a nosaltres, i de molta preocupació. Nosaltres patíem per ells, i ells patien per a nosaltres, perquè no podien ajudar. Hem viscut en pròpia pell, d'una manera massiva, sobtada i inesperada, l'aïllament per ser contactes i la incertesa mentre esperes proves. Igualment, alguns professionals han perdut familiars per la COVID, doblement dolorós.

Estem esgotats?

Sí, i molt; hem hagut de treballar en condicions molt adverses. I estem cansats físicament i sobretot estem esgotats emocionalment i això en molts casos no ens ha sortit al moment, sinó que ens comença a passar factura més tard.

Estem enfadats?

Doncs la veritat és que quan veiem cert relaxament en alguns comportaments pel que fa a les mesures de prevenció ens indignem. És també una falta de respecte per tots els que de manera obedient segueixen, i no és fàcil, les recomanacions donades.

I ens han caigut les llàgrimes?

Sí, en algunes ocasions. En primer lloc i el més dur de tots, en el moment de la mort, en què havíem d'acompanyar un malalt sol sense ser-hi la família. Hem ofert a les famílies amb totes les mesures de prevenció ser-hi presents per poder-se acomiadar, però el risc de la situació no ho facilitava. Sabem que no és el mateix, però esperem que serveixi de consol per als que els ha tocat patir l'absència d'algú estimat en la distància. Us garantim que no hi podíeu ser, però que la nostra mà era la vostra, la nostra presència era la vostra i que vam fer tot el possible perquè no estiguessin sols i morissin de la manera més digna i confortable. El protocol que acompanya la defunció és també d'una gran duresa i dels aspectes que més ens ha costat de gestionar emocionalment als professionals, i segur que també a les famílies.

Igualment, ens han caigut les llàgrimes quan sentíem que els malalts eren conscients de per què eren en aquell lloc i s'adonaven que el que estava passant als del seu costat els podia passar a ells: estaven greus, es podien morir i ens ho deien o els ho sentíem a dir.

També, en el moment de la gestió del mapa de llits. Visualitzar en pantalla els llits marcats com a positius de COVID i veure amb impotència i ràbia com anaven creixent, malgrat els esforços, i no s'aturava, resultava devastador.

I en el moment d'agafar el telèfon i haver d'explicar a les famílies que les coses no anaven bé i no anirien bé. Quan has de transmetre aquest tipus de notícies un mateix s'ha de parar i ha de fer una reflexió abans i després. Però no gaire llarga, perquè cal continuar.

Hi ha hagut llàgrimes de dolor i tristesa, però també d'emoció. Per exemple quan nosaltres hem aplaudit, perquè nosaltres també aplaudíem els pacients i els residents. Primer va ser a l'hospital, quan es va donar la primera alta, i un senyor va marxar content, amb bon estat de salut i amb la barretina posada.

A la residència ens reuníem els professionals, generalment en el canvi de torn que és quan podíem ser més, per acompanyar els que havien superat la malaltia i podien retornar entre cometes a la "rutina habitual". Ho celebràvem fent una mena de passadís i amb aplaudiments entusiastes. És difícil descriure aquests moments sense les imatges. Però imagineu-vos molta alegria i dedicatòries adreçades a les famílies, a l'equip de

professionals i també a fer una mena d'autohomenatge més que merescut, ja que el camí fins a arribar a la superació no havia estat gens fàcil.

I les escenes van des de l'enviament de petons, mirades còmplices i emocionades, frases tan boniques com "torno a casa" referint-se a poder tornar a la seva habitació, agraïment per haver-se sentit molt ben cuidats, cares de sorpresa i somriure per no saber ben bé què passa...

En aquests moments de celebració alguns residents ens han dedicat petites coreografies seguint el ritme dels aplaudiments; una ha aprofitat per explicar que malgrat ser andalusa se sent catalana i recomana venir ja que la residència "és olé"... Una altra, amb les mans enlaire i els punys tancats fent el gest de victòria, i una que ens diu que no ho ha passat malament, perquè ella és de pagès i és valenta; un altre simula que està en mig d'un "paseillo" triomfant, i una ens adreça unes paraules que ens arriben al cor "mil gràcies, el millor regal que he rebut a la meua vida".

De vegades l'emoció fa que els tremoli la veu per dir que estan contents, i alguna persona a qui mai havíem aconseguit veure somriure, l'expressa en aquell moment. I quan els demanem "y qué les decimos a la gente de casa?", la resposta és "que los quiero mucho". Les emocions s'encomanen, i a molts els fa sentir alegria el fet que nosaltres ens sentim bé.

El nostre gran homenatge és per a totes les absències i les persones ateses. Per als que ja no hi són, el nostre record i el compromís de no oblidar-los ni a ells ni al context en què ha passat tot. I pels supervivents, caldrà vetllar molt per les repercussions físiques i psicològiques que les condicions de vida d'aquests dies ens ha deixat. Les persones grans han viscut moments que no els tocava viure, perquè ja han lluitat tota una vida i en aquesta etapa necessiten tranquil·litat i seguretat, i no desassossec. Però la seva capacitat de resiliència i adaptació una vegada més ha estat una lliçó. S'han vist obligats a modificar les rutines de vida, els espais conviviaus, s'han reduït les activitats i les habitacions s'han convertit en els seus espais més viscuts. Han vist molt restringides les visites dels seus familiars i coneguts.

Cal un reconeixement molt gran per totes les famílies que sabem que heu patit molt. Moltes vegades hem intentat fer-ho junts, i l'adaptació a la incertesa i a nous hàbits ha estat un gran sofriment. Gravat tenim a la memòria el dia que, quan vam avisar que calia tancar portes, els familiars van venir per acomiadar-vos. Inicialment es deia que seria per uns pocs dies, però tots internament sabíem que seria més llarg. Va ser trist i impactant, i després el silenci i un buit molt gran. Ens resulta molt difícil dir que no a certes demandes que entenem i comprenem, com dir que no es pot venir, que no es pot entrar... I quan hem pogut reiniciar i adaptar les visites, ens en demaneu més, i en ser-hi, hem d'advertir que no us podeu tocar ni abraçar.

Hem fet videotrucades, hem posat més telèfons, sabem que en alguns casos ens hem fet pregar per contestar, hem tret els residents als balcons per així saludar-se amb la família...

Tanmateix, hem de demanar disculpes perquè no tot ho hem fet bé per a tothom. Una part dels errors segur que depenen de nosaltres; una altra, no, per circumstàncies externes i per altres dificultats... Però passat el temps més crític i amb més calma hem intentat trobar punts d'entesa amb qui ens ho ha fet saber.

Les maneres d'actuar, els protocols i les decisions preses han hagut de ser tan ràpides i canviantes que potser val la pena ara aturar-s'hi per entendre-les en el context d'aquell moment. Per exemple, nosaltres, a la Residència, teníem capacitat per atendre els malalts, però a l'inici de la pandèmia, per seguretat, es van derivar a d'altres centres hospitalaris. Més endavant, quan el volum va augmentar i malauradament a tots els espais assistencials de la comarca hi havia COVID, es van prendre noves decisions i la residència es va sectoritzar, és a dir, es van organitzar els espais per zones amb persones positives, en dubte o negatives de malaltia, i es va atendre a tothom en el mateix equipament residencial. Però si algú per requeriments clínics necessitava un trasllat a un centre hospitalari, es va fer.

A la residència, durant el període de pandèmia dels 131 residents vam arribar a tenir 57 positius (això és un 43% dels residents) i des de principis d'abril fins a finals de juliol hem de lamentar 13 morts per la COVID-19 confirmats, 3 de sospita no confirmada i 6 d'altres causes. La segona quinzena de març vam tenir el primer positiu i des de mitjans de juliol som una residència lliure de coronavirus.

Sapigueu que de material no ens n'ha faltat i l'hem adaptat als diferents protocols que ens anaven arribant.

Els professionals ho hem aguantat tot, i malgrat el cansament hi tornarem si hem de tornar-hi. Però no aguantarem que les coses no canviïn després del que ha passat.

El món residencial és absolutament heterogeni, i es fa molt difícil parlar-ne en global. Hi ha moltes tipologies de residència i diferents models de gestió. Però segur que ningú volia viure el que ens ha passat i que tothom ha fet el que ha pogut per salvar la situació. Si ara estem en el punt de mira, que notem que hi estem, que sigui perquè se'ns ajudi en el que sempre hem demanat, i que les condicions siguin diferents. Cal repensar el model.

Reivindiquem un reconeixement salarial, no més retallades, dotacions adequades i estables i que la part social i la de salut vagin de la mà. Cal dignificar el sector i escoltar els seus professionals. I instem a tots els agents implicats a actuar i a fer-ho possible, amb el suport de tota la societat.

Quan se'ns ha ofert espais de veu tots coincidim amb el mateix: "cuidem als que cuiden", cal retenir el talent i sense suport a la recerca no avançarem.

S'ha demostrat que el sector de la salut i social és un pilar fonamental. I que el que hi passa té repercussió en tota la societat: en l'educació, en la cultura, en l'economia, en el treball, en el tercer sector... I la gran inquietud: com es gestionarà un tema tan global tal com està el món?

Hem d'agrair els aplaudiments durant tants dies a les 8 del vespre, malgrat que hi ha qui pensa que és la nostra feina, o que s'han de convertir en altres millores, que també és cert. Aplaudiments que entenem extensibles a tot el sector de serveis que han estat al peu del canó i de suport als afectats. Els hem sentit de prop. Sabem que heu patit per nosaltres i hem notat l'escalf de la gent, les institucions, les diferents comunitats religioses i les entitats.

D'aquesta pandèmia aprenem a viure amb la incertesa. I ens recorda que no hi ha solucions ni respostes úniques, que som fràgils, i que la vida és finita, més que mai.

Vull acabar dient que crec sincerament que el nostre valor, més que ser herois, és que hem tingut una gran humanitat. I això ens enorgulleix.

Aquest orgull també l'hem de sentir per Manlleu, ciutat acollidora, que cuida la seva gent i que vetlla pel seu benestar. Una ciutat on tothom trobi un lloc on viure i treballar de manera digna, que tingui esperit innovador i empenta per superar els reptes de la nostra complexa societat. Vivim moments difícils però confiem, com ha passat en altres èpoques, que anirem endavant. Totes les persones de Manlleu ho farem possible.

Espero que en aquests dies de Festa Major participem dels actes que s'han programat, gaudim de la companyia dels nostres conciutadans amb respecte i seguretat i actuem amb molta responsabilitat.

Siguem agraïts amb el que la Festa ens ofereix i confiem que l'any que ve puguem tornar-la a celebrar al complet.

Moltes gràcies a tots i bona Festa Major 2020!

Núria Grané Franch
12 d'agost de 2020